

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS BESLUT (sjätte avdelningen)

den 20 april 2016 *

”Talan om ogiltigförklaring — Avtal om unionsstöd till ett projekt om förbättrad effektivitet av lagstiftning för att bekämpa diskriminering (projekt GendeRace) — Debetnota — Rättsakt mot vilken talan inte kan väckas — Rättsakt som ingår i ett rent avtalsrättsligt sammanhang från vilket den inte kan åtskiljas — Avvisning”

I mål T-819/14,

Fondatsia ”Mezhdunaroden tsentar za izsledvane na maltsinstvata i kulturnite vzaimodeystvia”,
Sofia (Bulgarien), företrädd av advokaten H. Hristev,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av L. Di Paolo och V. Soloveytschik, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF, dels av kommissionens rättsakt som återfinns i dess skrivelse av den 22 augusti 2014 om avslutande av ett revisionsförfarande och om uppskov med indrivning av skadestånd inom ramen för ett bidragsavtal till stöd för ett projekt, dels av kommissionens debetnota som bifogats denna skrivelse med krav på återbetalning av ett belopp på 34 070,16 euro som utbetalats till sökanden inom ramen för samma projekt,

meddelar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av ordföranden S. Frimodt Nielsen samt domarna F. Dehousse och A.M. Collins (referent),

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

* Rättegångsspråk: bulgariska

Beslut

Avtalsrättslig ram och bakgrund till tvisten

- 1 Sökanden, Fondatsia "Mezhdunaroden tsentar za izsledvane na maltsinstvata i kulturnite vzaimodeystvia" (Stiftelsen "Internationellt centrum för studier av minoriteter och kulturell interaktion"), är en stiftelse utan vinstintresse som grundats enligt bulgarisk rätt och som är verksam inom forskningsområdet.
- 2 Den 18 december 2006 antog Europaparlamentet och Europeiska unionens råd beslut nr 1982/2006/EG om Europeiska gemenskapens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration (2007–2013) (EUT L 412, 2006, s.1). Inom denna ram slöts bidragsavtal nr 217237 om projektet GendeRace (nedan kallat bidragsavtalet) mellan å ena sidan Europeiska gemenskapernas kommission och å andra sidan ett konsortium som bland annat sökanden ingår i. Projektet inleddes den 1 februari 2008 och avslutades den 31 juli 2010. Inom ramen för detta projekt utbetalade kommissionen finansiellt unionsstöd om totalt 159 570,78 euro till sökanden.
- 3 Genom skrivelse av den 26 mars 2013 informerade kommissionen sökanden om att denna skulle bli föremål för en revision med avseende på tre projekt, däribland projektet GendeRace. Revisionen genomfördes mellan den 27 och 31 maj 2013.
- 4 Den 31 maj 2013 hölls ett möte mellan revisorerna och sökanden. Revisorerna redovisade sina slutsatser och sökanden la fram sina synpunkter på dessa.
- 5 Genom ett dokument daterat till den 8 augusti 2013, som kommissionen mottog den 13 september 2013, med rubriken "Synpunkter på och invändningar mot Europeiska kommissionens revisionsrapport", framförde sökanden omfattande kritik mot hur revisionen genomförts och mot de slutsatser som framgick av revisionsrapporten.
- 6 Den 28 november 2013 överlämnades rapporten för den slutliga revisionen till kommissionen. I punkt 2.1 i rapporten angående projektet GendeRace noterade revisorerna att det skulle göras en justering om 45 426,88 euro till förmån för kommissionen.
- 7 Genom skrivelse av den 16 december 2013, till vilken den slutliga revisionsrapporten bifogades, informerade kommissionen sökanden om att revisionen avslutats och att kommissionen anslöt sig till de slutsatser som framgick av rapporten.
- 8 Kommissionen informerades genom skrivelse av den 10 mars 2014 om sökandens synpunkter på de slutsatser som framgick av revisionen och om de beslut som fattats på grundval av denna.
- 9 Genom skrivelse av den 27 juni 2014, med rubriken "Genomförande av resultaten av revision BAEA21002 (B210-22) och skadestånd", uppgav kommissionen att den, med stöd av artikel II.21 i de allmänna avtalsvillkor som var tillämpliga på bidragsavtalet, genom två debetnotor skulle komma att återkräva dels ett belopp på 34 070,16 euro, motsvarande det belopp som felaktigt utbetalats till sökanden, dels skadestånd till ett belopp på 11 967, 81 euro.
- 10 Genom skrivelse av den 23 juli 2014, som kommissionen mottog den 1 augusti 2014, uppgav sökanden att den motsatte sig resultatet av revisionen och begärde information om vilka rättsmedel som stod till buds för att bestrida, sänka eller ändra villkoren för återbetalning av de krävda beloppen.

- 11 Genom skrivelse av den 22 augusti 2014, skickad den 1 september 2014 (nedan kallad det angripna beslutet), tillställde kommissionen sökanden en debetnota till ett belopp på 34 070,16 euro (nedan kallad debetnotan). I denna skrivelse uppgav kommissionen sig ha tagit del av sökandens invändningar samt att dessa redan hade beaktats i den slutliga revisionsrapporten. Kommissionen beviljade emellertid uppskov med indrivning av det krävda skadeståndsbeloppet fram till dess att ett slutligt beslut fattats härom.
- 12 Den 30 september 2014, efter ett meddelande från den bulgariska posten om att skrivelsen som skickats den 1 september 2014 inte kommit adressaten till handa, skickade kommissionen återigen nämnda skrivelse till sökanden, samt den bifogade debetnotan, både via e-post och rekommenderat brev (det sistnämnda var daterat till den 2 oktober 2014). I denna skrivelse uppmärksammade kommissionen sökanden om betalningsfristen för debetnotan och uppgav vilka åtgärder kommissionen kunde komma att vidta för det fall att dess konto inte krediterats med det krävda beloppet på fristdatumet, inklusive verkställighet i enlighet med artikel 299 FEUF. Den 6 oktober 2014 mottog sökanden det rekommenderade brevet.
- 13 Genom skrivelse av den 9 oktober 2014 besvarade sökanden detta brev och uppgav, för det första, att stiftelsen försatts i konkurs och således inte var förmögen att betala det återkrävda beloppet, för det andra, att sökanden bestritt resultatet av revisionen under hela förfarandets gång och inte informerats om några möjligheter att överklaga, för det tredje, att sökanden ansåg att dess rättigheter åsidosatts och, för det fjärde, att sökanden avsåg att väcka talan vid unionsdomstolen.
- 14 Samma dag meddelade kommissionen sökanden per e-post om att en ansökan om ändring av villkoren för återbetalning skulle ställas till bokföraren vid kommissionens generaldirektorat för budgetfrågor.
- 15 Genom skrivelse av den 13 oktober 2014 ansökte sökanden hos generaldirektoratet för budgetfrågor om annullering, alternativt ändring av villkoren för betalning, av de belopp som återkrävdes enligt debetnotan.
- 16 Genom skrivelse av den 24 december 2014 svarade generaldirektoratet för budgetfrågor att det inte var möjligt att annullera fordran och föreslog sökanden en avbetalningsplan för att återbetala skulden genom delbetalningar, enligt de villkor som anges i artikel 89 i kommissionens delegerade förordning (EU) nr 1268/2012 av den 29 oktober 2012 om tillämpningsföreskrifter för Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget (EUT L 362, 2012, s. 1).
- 17 I artikel 9 första stycket i bidragsavtalet anges att det ”regleras enligt de bestämmelser som följer av avtalet, ... gemenskapens rättsakter om det sjunde ramprogrammet, gemenskapens budgetförordning, deras genomförandebestämmelser och andra gemenskapsrättsliga bestämmelser, samt, i andra hand, enligt belgisk rätt”. I enlighet med tredje stycket i samma artikel ska dock tribunalen och, i fall av överklagande, domstolen vara ensamt behöriga att pröva varje tvist mellan unionen och konsortiemedlemmarna vad avser giltigheten, tillämpningen eller tolkningen av bidragsavtalet.
- 18 Enligt bidragsavtalets enda skäl utgör dess allmänna avtalsvillkor en integrerad del av avtalet. Artikel II.21 i dessa avtalsvillkor har rubriken ”Återbetalning och återkrav”. I punkt 1 andra stycket i denna bestämmelse anges att ”för det fall att bidragstagaren ska återbetala ett belopp som tillkommer Europeiska unionen sedan ett bidragsavtal enligt sjunde ramprogrammet hävts eller fullgjorts, ska kommissionen kräva återbetalning av beloppet genom att utfärda ett betalningskrav till den berörda bidragstagaren” och att ”om betalningen inte genomförs inom den föreskrivna fristen, kan de belopp som tillkommer Europeiska unionen återkrävas genom att de avräknas från de belopp Europeiska unionen ska utbetala till den berörda bidragsmottagaren”. Punkt 5 i samma artikel föreskriver att ”om betalningsskyldigheten inte fullgjorts vid den tidpunkt som fastställts av kommissionen ska dröjsmålsränta läggas till skuldbeloppet enligt den räntesats som anges i artikel II.5”.

- 19 Avsnitt 3 i del 2 av de allmänna avtalsvillkoren, vilken utgörs av artiklarna II.22–II.25, har rubriken ”Kontroller och sanktioner”, och avser finansbestämmelser, kontroller, revisioner, återbetalningar och sanktioner. Artikel II.22.1 föreskriver att ”när som helst under projektets genomförande och upp till fem år efter det att projektet avslutats får kommissionen låta antingen externa revisorer eller kommissionens egna tjänsteavdelningar, inklusive Olaf, genomföra finansiella revisioner ... Dessa revisioner kan omfatta finansiella, systembetingade och övriga aspekter (såsom redovisnings- och förvaltningsprinciper) angående bidragsavtalets korrekta genomförande”.
- 20 Punkt 6 i samma bestämmelse anges att ”på grundval av revisionsresultatet ska kommissionen vidta de lämpliga åtgärder den anser är nödvändiga, inbegripet upprättande av återbetalningskrav avseende hela eller delar av de belopp som utbetalats, samt påföra tillämpliga sanktioner”.

Förfarande och parternas yrkanden

- 21 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 16 december 2014 har sökanden väckt förevarande talan.
- 22 Kommissionen inkom med sitt svaromål till tribunalens kansli den 14 april 2015.
- 23 Replik och duplik inkom till tribunalens kansli den 28 maj, respektive den 17 juli 2015.
- 24 Som en åtgärd för processledning enligt artikel 89.3 i tribunalens rättegångsregler ställde tribunalen (sjätte avdelningen) skriftliga frågor till parterna. Parterna efterkom föreläggandet inom föreskriven frist.
- 25 Sökanden har yrkat att tribunalen ska:
- ogiltigförklara det angripna beslutet och debetnotan, samt
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna, och alternativt, för det fall att talan inte bifalls, förplikta kommissionen att bära sina rättegångskostnader enligt artikel 87.3 andra stycket i tribunalens rättegångsregler av den 2 maj 1991.
- 26 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska:
- avvisa talan eller i vart fall ogilla densamma,
 - ogilla sökandens yrkande enligt artikel 87.3 andra stycket i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991, och
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

- 27 Enligt fast rättspraxis är bristande sakprövningsförutsättningar ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas, vilket unionsdomstolen i förekommande fall ska beakta ex officio (se dom av den 10 juli 1990, Automec/kommissionen, T-64/89, EU:T:1990:42, punkt 41 och där angiven rättspraxis, och dom av den 8 februari 2011, Paroc/harmoniseringskontoret (INSULATE FOR LIFE), T-157/08, EU:T:2011:33, punkt 28 och där angiven rättspraxis).

- 28 I enlighet med artikel 129 i rättegångsreglerna får tribunalen, när som helst på eget initiativ efter att ha hört parterna, genom ett särskilt uppsatt beslut som är motiverat pröva om talan ska avvisas till följd av att det föreligger att rättegångshinder som inte kan avhjälpas. Med beaktande av handlingarna i målet, och i synnerhet parternas svar på tribunalens skriftliga frågor angående huruvida förevarande talan kan tas upp till sakprövning, anser tribunalen att i enlighet med ovannämnda bestämmelse kan målet avgöras utan vidare handläggning genom ett särskilt uppsatt beslut som är motiverat, trots att en av parterna har begärt att förhandling ska hållas.
- 29 Sökanden har med stöd av artikel 263 FEUF yrkat att det angripna beslutet och debetnotan ska ogiltigförklaras. Sökanden har nämligen uttryckligen uppgett, i punkt 1 i ansökan, att talan grundar sig på denna bestämmelse. I punkterna 23–27 i ansökan, där sökanden redogjort för sina argument huruvida talan kan tas upp till sakprövning, har denna i synnerhet uppmanat tribunalen att frågå ”rådande rättspraxis” om sakprövningsförutsättningar för en talan som grundar sig på denna bestämmelse avseende rättsakter som ingår i avtalsförhållanden.
- 30 Tribunalen erinrar inledningsvis om att vid en tvist av avtalsrättslig natur kan en talan som grundar sig på artikel 263 FEUF omkvalificeras till en talan enligt artikel 272 FEUF om avtalet i fråga innehåller en skiljedoms klausul, vilket är fallet i förevarande mål genom artikel 9 i bidragsavtalet (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 12 oktober 2011, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/kommissionen, T-353/10, REU, EU:T:2011:589, punkterna 33 och 34). Tribunalen anser sig likväl förhindrad att omkvalificera en sådan talan, i synnerhet då sökandens uttryckliga vilja att inte grunda sin talan på artikel 272 FEUF utgör hinder mot en sådan omkvalificering (se dom av den 17 juni 2010, CEVA/kommissionen, T-428/07 och T-455/07, EU:T:2010:240, punkt 59 och där angiven rättspraxis, och dom av den 24 oktober 2014, Technische Universität Dresden/kommissionen, T-29/11, EU:T:2014:912, punkt 44). I förevarande fall kan det emellertid konstateras att sökandens uttryckliga vilja att väcka talan enligt artikel 263 FEUF utgör hinder mot att tribunalen omkvalificerar talan till en tvist av avtalsrättslig natur. Eftersom förutsättningarna för att omkvalificera talan således inte är uppfyllda, ska den prövas som en talan om ogiltigförklaring.
- 31 Tribunalen ska därmed kontrollera huruvida de akter som är föremål för förevarande talan är sådana akter mot vilka en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF kan väckas.
- 32 Det framgår av fast rättspraxis att talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF kan väckas mot alla akter – oavsett slag eller form – som har antagits av institutionerna och som är avsedda att ha sådana bindande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen, genom att klart förändra dennes rättsliga ställning (beslut av den 6 oktober 2008, Austrian Relief Program/kommissionen, T-235/06, ej publicerat, EU:T:2008:411, punkt 34, och dom av den 10 april 2013, GRP Security/revisionsrätten, T-87/11, ej publicerad, EU:T:2013:161, punkt 29).
- 33 En talan om ogiltigförklaring syftar till att säkerställa respekt för lagen vid tolkning och tillämpning av EUF-fördraget, och det skulle således strida mot detta mål att tolka sakprövningsförutsättningarna restriktivt och begränsa de akter mot vilka en sådan talan kan väckas till de kategorier av akter som nämns i artikel 288 FEUF (se dom av den 9 september 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/kommissionen, C-506/13 P, EU:C:2015:562, punkt 17 och där angiven rättspraxis).
- 34 Unionsdomstolens behörighet att tolka och tillämpa bestämmelserna i fördraget är emellertid inte tillämplig om sökandens rättsliga ställning har uppkommit inom ramen för ett avtalsförhållande som regleras av nationell lagstiftning som utsetts av de avtalsslutande parterna (dom av den 9 september 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/kommissionen, C-506/13 P, EU:C:2015:562, punkt 18; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 17 juni 2010, CEVA/kommissionen, T-428/07 och T-455/07, EU:T:2010:240, punkt 52, och dom av den 10 april 2013, GRP Security/revisionsrätten, T-87/11, ej publicerad, EU:T:2013:161, punkt 29).

- 35 Om unionsdomstolen förklarade sig behörig att pröva en talan om ogiltigförklaring av sådana rent avtalsrättsliga akter, skulle den riskera inte bara att urholka artikel 272 FEUF, som gör det möjligt att ge unionsdomstolen domsrätt genom en skiljedomsklausul, utan också, i de fall där avtalet inte innehåller en sådan klausul, att utvidga domsrätten utanför de gränser som fastställs i artikel 274 FEUF, som anförtror nationella domstolar allmän behörighet att döma i tvister i vilka unionen är part (se dom av den 9 september 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/kommissionen, C-506/13 P, EU:C:2015:562, punkt 19 och där angiven rättspraxis).
- 36 Det följer av dessa faktorer att förekomsten av ett avtal mellan sökanden och en av institutionerna innebär att talan kan väckas vid unionsdomstolen med stöd av artikel 263 FEUF endast om den angripna akten syftar till att skapa bindande rättsverkningar som ligger utanför avtalsförhållandet mellan parterna och som innebär utövande av offentliga maktbefogenheter som den avtalslutande institutionen getts i egenskap av administrativ myndighet (dom av den 9 september 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/kommissionen, C-506/13 P, EU:C:2015:562, punkt 20).
- 37 Om en institution, särskilt kommissionen, väljer att tilldela finansiellt stöd genom att ingå ett avtal inom ramen för artikel 272 FEUF, är den skyldig att inte gå utanför denna ram. Det åligger således kommissionen, inom ramen för relationen med dess medkontrahenter, särskilt att undvika användningen av tvetydiga formuleringar som dessa kan uppfatta som uttryck för ensidiga beslutsbefogenheter som går utöver avtalsbestämmelserna (dom av den 9 september 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/kommissionen, C-506/13 P, EU:C:2015:562, punkt 21).
- 38 Det är mot denna bakgrund av dessa principer som tribunalen kommer att pröva huruvida förevarande talan kan tas upp till sakprövning.
- 39 Det kan konstateras att det avtalsrättsliga sammanhanget och bakgrunden är ostridiga mellan parterna. Sökanden anser nämligen att en talan om ogiltigförklaring är ett rättsmedel som står denna till buds, trots att tvisten är av avtalsrättslig natur och den angripna debetnotan är av administrativ natur.
- 40 Det framgår av handlingarna i målet att debetnotan omfattas av ett avtal som binder kommissionen i förhållande till sökanden, genom att debetnotan avser driva in en fordran kommissionen anser sig berättigad till – en fordran som utgörs av ett belopp som utbetalats till sökanden och som enligt kommissionen motsvarar kostnader vilka enligt bidragsavtalet inte är stödberättigade och vilka kommissionen således inte godkänt. I synnerhet ska följande faktorer beaktas:
- för det första utbetalade kommissionen ett belopp på 159 570,78 euro till sökanden på grundval av bidragsavtalet,
 - för det andra genomfördes revisionen i enlighet med artikel II.22 i de allmänna avtalsvillkoren till detta avtal,
 - för det tredje förbehöll sig kommissionen rätten att, enligt artikel II.21 i dessa avtalsvillkor, kräva att en konsortiemedlem skulle återbetala samtliga belopp som utbetalats felaktigt eller när återkrav hade stöd i bidragsavtalet, vilket kommissionen gjorde genom den skrivelse av den 27 juni 2014 med ett föregående meddelande där sökanden uppmanades att återbetala ett belopp på 34 070,16 euro (se punkt 9 ovan). I denna skrivelse hänvisade kommissionen uttryckligen till denna artikel i bidragsavtalet och redogjorde för beräkningen av det omtvistade beloppet,

- för det fjärde hänvisade debetnotan, under rubriken ”Genomförande av resultaten av revision BAEA21002 (B210-22) [avseende] projekt [nr] 217237 GendeRace”, till skrivelsen med det föregående meddelandet av den 27 juni 2014 och till skrivelsen av den 16 december 2013 om revisionens avslutande (se punkt 7 ovan). Det framgick således av debetnotan att denna avsåg indrivning av en fordran med stöd av bidragsavtalet.
- 41 Med beaktande av dessa faktorer konstaterar tribunalen att kommissionen inte gått utanför den avtalsrättsliga ramen och att kommissionen bland annat grundat sig på artikel 22 punkterna 1 och 6 i bidragsavtalets allmänna avtalsvillkor.
- 42 Det finns för övrigt ingenting som leder till slutsatsen att kommissionens agerande var en del av dess offentliga maktutövning. Såsom framgår av punkterna 40 och 41 ovan omfattas debetnotan av ett avtal som binder kommissionen i förhållande till sökanden, genom att den avser driva in en fordran som grundar sig på bidragsavtalets bestämmelser och genom att den syftar till att göra kommissionens rättigheter gällande såsom de följer av bestämmelserna i detta avtal. Däremot var den inte avsedd att ge upphov till någon rättsverkan gentemot sökanden som skulle härröra från kommissionens utövande av sina offentliga maktbefogenheter enligt unionsrätten. Följaktligen ska debetnotan anses som oskiljaktig från avtalsförhållandet mellan kommissionen och sökanden.
- 43 Därmed kan varken den hänvisning till unionsrätten som görs i artikel 9 första stycket i bidragsavtalet eller en eventuell likhet, såsom sökanden åberopat, mellan bidragsavtalets bestämmelser och vissa regleringsakter medföra att de aktuella angripna rättsakterna kvalificeras som rättsakter som kommissionen antagit i dess egenskap av offentlig myndighet. Tribunalen erinrar härvidlag om att avtalsbestämmelserna under alla omständigheter, tillsammans med den tillämpliga lag som styr dessa bestämmelser, utgör de regler som gäller för avtalsförhållandet, samt att tolkningen av ett avtal mot bakgrund av bestämmelser i tillämplig lag endast är motiverad vid tveksamheter angående innehållet i ett avtal eller innebörden av vissa avtalsbestämmelser (se, analogt, dom av den 19 november 2008, kommissionen/Premium, T-316/06, ej publicerad, EU:T:2008:514, punkt 53 och där angiven rättspraxis).
- 44 Till stöd för sitt argument att debetnotan ger upphov till bindande rättsverkningar gentemot sökanden har denna, bland annat, åberopat de uppgifter som anges under rubriken ”Betalningsvillkor” som har följande lydelse:
- ”1. Ni ska betala samtliga bankavgifter ...
2. Kommissionen förbehåller sig rätten att, efter föregående meddelande, i förhållande till den andra parten avräkna ömsesidiga, säkra fordringar, som är på fasta belopp och förfallna till betalning.
3. Om betalningen inte finns på kommissionens konto den sista betalningsdagen, utgår ränta på den fordran som konstaterats av unionen enligt den räntesats som Europeiska centralbanken tillämpar på sina huvudsakliga återfinansieringstransaktioner, såsom den publiceras i *Europeiska unionens officiella tidning*, serie C, och som gäller den första kalenderdagen i den månad då förfallodagen infaller, det vill säga 10-2014, uppräknat med 3,5 procentenheter.
4. Om betalningen inte finns på kommissionens konto på sista betalningsdagen, förbehåller sig kommissionen rätten att:
- ta i anspråk alla finansiella garantier som tidigare lämnats,
- vidta åtgärder för verkställighet antingen genom en exekutionstitel i enlighet med artikel 299 FEUF eller genom att vidta rättsliga åtgärder,

- ange den bristande betalningen i en databas som är tillgänglig för unionens budgets utanordnare till dess att betalningen mottagits i sin helhet,
- offentliggöra namnet på varje gäldenär som genom domstolsbeslut ansetts vara betalningsskyldig.”

- 45 Tribunalen konstaterar att dessa uppgifter i huvudsak är identiska med de som domstolen hade att bedöma i domen av den 9 september 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/kommissionen*, (C-506/13 P, EU:C:2015:562), vilken meddelades under handläggningen av förevarande mål. Tribunalen har såsom en processledningsåtgärd ställt frågor till parterna angående denna dom. När domstolen ombads ta ställning till i princip samma argument som det som nu åberopats, fann den att denna typ av uppgifter inte kunde medföra att debetnotan kvalificerades som en slutlig rättsakt (dom av den 9 september 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/kommissionen*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, punkterna 25 och 26).
- 46 Såsom sökanden gjort gällande i sitt svar på tribunalens skriftliga frågor är det förvisso riktigt att domstolen – i domen av den 9 september 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/kommissionen* (C-506/13 P, EU:C:2015:562) – kritiserade kommissionen för att ha använt sig av tvetydiga formuleringar i debetnotan. Som tribunalen påpekat kan emellertid sådana uppgifter om de räntor som kommer att belöpa på den konstaterade fordran för det fall betalning inte sker före sista betalningsdag, om eventuell avräkning eller ianspråktagande av eventuella säkerheter som tidigare lämnats samt om eventuella åtgärder för verkställighet och inskrivning i en databas som är tillgänglig för unionens budgets utanordnare, även om dessa uppgifter är formulerade på ett sätt som kan ge intryck av att det är fråga om en slutlig rättsakt från kommissionen, i vilket fall som helst och till följd av den karaktär de har endast anses vara förberedande för en akt från kommissionen som gäller verkställighet av den konstaterade fordran, eftersom kommissionen i debetnotan inte tar ställning till vilken metod den avser att använda för att driva in den ifrågavarande fordran, jämte dröjsmålsränta från den förfallodag som fastställts i debetnotan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 april 2008, *Cestas/kommissionen*, T-260/04, EU:T:2008:115, punkterna 74–76, och beslut av den 12 oktober 2011, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/kommissionen*, T-353/10, EU:T:2011:589, punkt 30).
- 47 Detsamma gäller uppgifter angående möjliga indrivningsmetoder, såsom de som anges i sista stycket i kommissionens skrivelse av den 27 juni 2014 (se punkt 9 ovan). Som svar på tribunalens skriftliga frågor har sökanden gjort gällande att utebliven betalning av det omtvistade beloppet inom den fastställda fristen är det enda villkor som måste vara uppfyllt för att samtliga åtgärder, vilka redogjorts för i detalj i ovan nämnda skrivelse, ska kunna vidtas. Tribunalen kan således inte annat än konstatera att kommissionen inte har antagit någon slutgiltig ståndpunkt i ärendet, utan endast påtalat att den kan komma att driva in sin fordran genom avräkning eller genom åtgärder för verkställighet. Jämförbara överväganden kan tillämpas på skrivelsen av den 30 september 2014 (se punkt 12 ovan), som sökanden också åberopat i sitt svar på tribunalens skriftliga frågor.
- 48 Med beaktande av debetnotans förberedande karaktär kan sökanden inte vinna framgång med argumentet att endast två av de fyra alternativ som anges i debetnotans fjärde paragraf under rubriken ”Betalningsvillkor” var praktiskt möjliga, inbegripet ett hot om åtgärder för verkställighet (se punkt 44 ovan).
- 49 Det följer av ovanstående att förevarande talan, som grundar sig på artikel 263 FEUF, inte kan väckas vid tribunalen. Debetnotan ingår nämligen i ett rent avtalsrättsligt sammanhang från vilket den inte kan åtskiljas, och den ger inte upphov till bindande rättsverkningar som är mer långtgående än de som följer av bidragsavtalet och som skulle innebära att kommissionen i egenskap av förvaltningsmyndighet ågnade sig åt myndighetsutövning.

- 50 Detta gäller även det angripna beslutet, vilket ingår i samma sammanhang och vars huvudsakliga funktion är att vidarebefordra debetnotan. Vad angår det parallella förfarandet för att driva in skadestånd, följer det av det angripna beslutet att det förfarandet avbrutits till dess att ett senare slutligt beslut har antagits. Med beaktande av de principer som följer av den rättspraxis som tribunalen hänvisat till i punkterna 32 och 35 ovan, kan det angripna beslutet således inte bli föremål för en talan om ogiltigförklaring med stöd av artikel 263 FEUF.
- 51 Härav följer att talan om ogiltigförklaring ska avvisas i sin helhet.
- 52 Att talan inte kan prövas som en talan om ogiltigförklaring innebär inte att sökanden fräntas rätten till ett effektivt rättsmedel, eftersom sökanden, om denna anser sig ha grund härför, kan göra gällande sina rättigheter inom ramen för en talan enligt artikel 272 FEUF med avtalet som rättslig grund.
- 53 Under dessa omständigheter saknas det anledning att pröva den invändning om rättegångshinder som kommissionen framställt i sitt svaromål.

Rättegångskostnader

- 54 Sökanden har yrkat att tribunalen, med tillämpning av artikel 87.3 andra stycket i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991, ska förplikta kommissionen att bära rättegångskostnaderna även för det fall att talan inte bifalls. Sökanden har uppgett sig ha varit tvungen att väcka talan dels på grund av att kommissionens debetnota var oklar och tvetydig, dels på grund av att kommissionen inte gett sökanden någon fullföljdshänvisning angående beslutet att driva in det omtvistade beloppet. Kommissionen har avsiktligt vållat sökanden kostnaderna för förevarande talan.
- 55 Kommissionen har genmält att den inte har vållat sökanden kostnader i onödan eller mot bättre vetande och att sökandens yrkande således ska ogillas. Kommissionen har uppgett sig ha gett sökanden upplysningar i samtliga förfarandefrågor. Det framgår dessutom av sökandens skrivelser att sökanden hade tillräcklig kännedom om rättspraxis angående sakprövningsföresättningsarna för en talan om ogiltigförklaring av en debetnota. Sökanden har således tagit en medveten risk genom att väcka förevarande talan.
- 56 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 135.1 i rättegångsreglerna kan emellertid tribunalen besluta att kostnaderna ska delas om särskilda omständigheter motiverar det.
- 57 I förevarande fall har sökanden tappat målet. Sökanden har för övrigt inte styrkt att kommissionen i onödan eller mot bättre vetande vållat sökanden kostnader i den mening som avses i artikel 135.2 i rättegångsreglerna.
- 58 Icke desto mindre ska hänsyn tas till kommissionens agerande, då den inkluderat sådana uppgifter i debetnotan som tribunalen i andra mål redan bedömt som tvetydiga (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 12 oktober 2011, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/kommissionen, T-353/10, EU:T:2011:589, punkt 30, och dom av den 9 juli 2013, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/kommissionen, T-552/11, ej publicerad, EU:T:2013:349, punkt 29). Därmed anser tribunalen att det med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall är skäligt att vardera parten ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

följande:

- 1) **Talan avvisas.**
- 2) **Vardera parten ska bära sina rättegångskostnader.**

Utfärdat i Luxemburg den 20 april 2016.

Justitiesekreterare
E. Coulon

Ordförande
S. Frimodt Nielsen